

ÇOCUK KLASİKLERİ

Kısaltılmış Metin

DON KİŞOT

ÇEVİRİ MERYEM MİNE ÇİLINGİROĞLU

MIGUEL DE CERVANTES SAAVEDRA

MUNDİ
ÇOCUK

MIGUEL DE CERVANTES
SAAVEDRA
DON KİŞOT

Mundi Çocuk

Don Kişot, Miguel de Cervantes Saavedra

İspanyolca aslından uyarlayan: Meryem Mine Çilingiroğlu

Don Quijote

El ingeniosa hidalgo Don Quijote de la Mancha 2 tamos Miguel de Cervantes Saavedra Edición IV Centenario Ediciones Folio ABC, 2004

Bu çeviride kaynak alınan baskı: *Don Quixote*, Penguin Classics, Londra, 2003

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Nisan 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Sevinç Sanem Erzurumlu

Editör: Ebru Arun

Düzeltili: Rahime Karvar

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Faruk Yalçın

Baskı ve cilt: BPC Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Cevizlik Mah. Hüsreviye Sok. Erşen İş Hanı No: 15 Kat: 3-38

Bakırköy, İstanbul

Sertifika No: 48745

ISBN 978-625-6377-81-3

MUNDİ KİTAP

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

mundikitap.com

bilgi@mundikitap.com

Mundi Kitap, Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Sertifika No: 43514

MIGUEL DE CERVANTES
SAAVEDRA
DON KİŞOT

İspanyolca aslından uyarlayan
Meryem Mine ilingirođlu

MIGUEL DE CERVANTES SAAVEDRA, İspanyol romancı, şair ve oyun yazarıdır. Modern Avrupa'nın ilk romanı olarak kabul edilen başyapıtı Don Kişot, Batı edebiyatının klasikleri arasında yer alır ve bugüne kadar yazılmış en iyi kurgusal eserlerden biri sayılır.

MERYEM MİNE ÇİLİNGİROĞLU, İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde lisans eğitimi gördü. Aynı üniversitenin İtalyan Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde ve Venedik, Ca Foscari Üniversitesi'nde yabancı dil olarak İtalyanca öğretimiyle ilgili yüksek lisans yaptı. Calvino, De Amicis, Borgna, Mazzantini, Ferrante gibi yazarların kitaplarından çeviriler yaptı.

İspanya'da, Mança'da soylu bir bey yaşıyordu. Soyluydu soylu olmasına ama öyle pek de zengin sayılmazdı. Dedelerinden kalma toprakları, mızrakla kalkanı, bir av köpeği, bir de sıska mı sıska bir atı vardı. Parasının büyük bir kısmını yemek, giyim kuşam giderlerine harcıyordu. Ama sofraları da, giyimi de öyle pek ihtişamlı sayılmazdı aslında.

Bu beyefendi elli yaşlarında, güçlü kuvvetliydi; bedeni incecik, yüzü kemikliydi. Henüz yirmisine basmamış yeğeniyle, evi çekip çeviren kırk yaşlarındaki bir kâhya kadınla ve diğer işlere bakan bir delikanlıyla yaşıyordu.

Kendi halinde, tekdüze bir hayat süren bu beyefendi boş zamanlarında –hemen hemen tüm zamanı boştu zaten– oyalanacağı bir uğraş buldu kendine: Kitap okumak. Ama nasıl kitaplar? İçinde şövalyelerin, romantik aşkların, cesur mücadelelerin geçtiği macerayla

masal karışımı kitaplardı bunlar. Bu soylu beyefendi kendini okumaya öyle bir kaptırdı ki, başka hiçbir şeyle ilgilenmez oldu. Okudukça okuyordu. Bir süre sonra yapması gereken o üç beşi işi de yapmaz oldu. Bu okuma hızına para mı yetişir! Soylu beyefendi kitap almak için topraklarını azar azar satmaya başladı.

O, karşılaştığı herkesle şövalyeleri konuşuyor, okuduğu kitapları değerlendiriyor, en karışık, en içinden çıkılmaz cümlelerin üzerinde uzun uzun düşünüyor ve en çok bu karmaşık ifadeleri seviyordu. Ünlü Grek filozofu Aristoteles öte dünyadan gelip bu cümleleri okusa anlamazdı herhalde, hatta o cümlelerin yazarı da ne yazdığını anlamamıştır ama bizim soylu beyefendimiz onlara toz kondurmuyordu: Onun için bu cümleler hayaller diyarına uçan kuşlar gibiydi.

Soylu beyefendi onca kitap okuduktan, onca kuş uçurttuktan, onca uykusuz gece geçirdikten sonra, “Benden iyi şövalye mi olur!” diye düşünmeye başladı: “Şan ve şeref kazanırım. Vatanıma faydalı olurum. Evet, ben gezgin şövalye olacağım. Nerede haksızlık varsa oraya adalet götüreceğim. Tehlikeden korkmadan, bir oraya bir buraya iyilik tohumları ekeceğim. Bineceğim atıma, kuşanacağım zırhımı, takacağım başlığımı... Ver elini dünya, ben geliyorum...”

Beyefendi koyuldu planını uygulamaya. İlk iş kıyafeti ayarlamaktı, ayarladı da. Artık derme çatma bir şövalye kıyafeti, zırhı ve mızrağı vardı.

Şövalyenin bir de atı olmalıydı. Ama bu iş kolaydı. Atı vardı zaten; pek sıska, pek çelimsizdi ama soylu beyefendi bunu dert etmedi, ona ne ad takacağını düşünmeye koyuldu. Büyük göreve uygun bir isim olmalıydı. Günlerce düşündükten sonra, aradığını buldu: Rosinante! Bu ad uluydu, tınısı da pek hoştu.

“İyi de bana da yeni bir isim gerek. Gezgin şövalye olacağım, alelade bir adla mı dolaşayım? Hiç görülmemiş böyle şey!”

Atın ismini aradığı gibi, kendi ismini de günlerce aradı durdu soylu beyefendi. Nihayet bulduğunda, “Fevkalade! Adım Mançalı Don Kişot olacak. Onca kitap okudum, bir şövalyeye yaraşır böylesi güzel bir isme rastlamadım. Mançalı Don Kişot’um artık ben!” dedi.

Kıyafet tamamdı, atın ismi tamamdı, kendi ismi tamamdı ama bir şey eksikti. “Şimdi gittim bir canavarı yere serdim diyelim, zaferimi kime armağan edeceğim? Kalbimde aşk olmazsa, bir kadının adını yüceltmezsem benden şövalye olur mu hiç?”

İşte bu, Don Kişot için büyük, pek büyük bir sorundu. Ama bu problemi çözmesi çok zaman almadı. Hani ilerideki köyde çok güzel bir kız görmüş ve ona aşık olmuştu ya? Bizden duymuş olmayın ama kızcağız bu aşka karşılık vermemişti, hatta karşılık vermek bir yana dursun, beyefendinin kendisine olan aşkından haberi bile olmamıştı muhtemelen...

Neyse... Don Kişot uğruna zaferler kazanacağı genç kızı bulmuştu: Aldonsa Lorenzo'ydu o. Ama bu nasıl bir isimdi böyle? "Aşık olduğum kızı değiştiremeyeceğime göre adını değiştireyim en iyisi. Gezgin şövalyelerin şahı olan benim asil aşkımanın adı... adı... Tobosolu Dulsinea olsun!" dedi.

* * *

Düzeltilecek onca hata, giderilecek onca haksızlık, yapılacak onca şey varken dünyada, kaybedecek zamanı yoktu Don Kişot'un. Sıcak mı sıcak bir temmuz sabahı erkenden giydi şövalye kıyafetlerini, bindi soylu atına ve kimseye bir şey söylemeden sessiz sedasız çıktı yola.

Ne tarafa gideceğini bilmeyen Don Kişot, Rosinante'ye bıraktı yön seçimini. Güneş tepedeyken Rosinante ilerliyor, Don Kişot da okuduğu kitaplardaki

sözler gibi sözler sıralıyordu. Gün batarken Rosinante hâlâ ilerliyor, Don Kişot da hâlâ beylik sözler sıralıyordu. İkisi de yorulmuş ve acıkmıştı, Rosinante'yi bilmiyoruz ama Don Kişot'un canı da sıkılmıştı: Sabahdan beri hiçbir şey olmamıştı...

Gözlerini dört açmış, yatacak bir şato arıyordu Don Kişot. O kadar yorgundu ki, bir çoban kulübesine bile razıydı açıkçası. Açlığını dindirecek bir iki lokma yemek, kıvrılacak bir yatak, sıska atına yetecek bir avuç arpa peşindeydi.

Karanlık çökmek üzereyken bir şato gördü. Aslında onun şato sandığı alelade bir handı. Hanın kapısında da iki genç kız vardı. "Beni karşılamaya soylu hanımlar gelmiş. Şimdi de buyur etmek için borazanlar çalınacak" diye geçirdi aklından Don Kişot. Tam da o sırada uzaklardan geçen bir çoban borazan çalmaz mı! Bunu duyunca keyfi büsbütün yerine geldi bizim soylu şövalyemizin.

Hem eski zaman şövalyelik anlatılarından hem de mizah kitaplarından fırlamış gibi duran bu garip kıklık adamı gören kızlar korkuya kapıldılar.

"Ürkmeyin ey soylu hanımlar! Bu gördüğünüz yiğit şövalye size zarar vermek şöyle dursun, sizi koruyacaktır ne olursa olsun. Ne devlerden ne canavarlar-

dan korkarım, kötü neredeyse ona savaş açarım” diye konuşunca Don Kişot, kıkırdadı genç kızlar.

Don Kişot ne söylese söylesin, gülüyordu artık onlar. “Öfke bir şövalyeye hiç yakışmaz şüphesiz ama sinirlerimi bozuyorlar, baksana olur olmaz gülüyorlar” diye mırıldandı Don Kişot. Neyse ki, tam o anda imdadına hancı yetişti. Hancı pek de kibar bir beydi.

“Sayın şövalyem yemek içmek isterseniz, buyurun lütfen içeri. Fakat efendim, yatak yok müteessirim, dinlenecekseniz yere örtü sererim.”

Don Kişot soylu bir bey sandı hancıyı. “Şatoya bak ne de kalabalık!” diye geçirdi içinden ve “Ben bir şövalyeyim, taş döşek fark etmez, nerede olsa yatarım ama önce karnımı doyuracak bir iki lokma verin bana. Atıma da bol arpa,” diye karşılık verdi.

Yemek yemesi kolay olmadı. Çünkü Don Kişot şövalye başlığını başından çıkaramadı, başlığın bağlarını da koparmak istemedi. İşte o zaman imdadına, gülmekten vazgeçen iki kız yetişti. Kızlardan biri başlığın ağız kısmındaki kapağı kaldırdı, öbür kız da ona yemek yedirdi.

Don Kişot’un iştahı yerindeydi. Önüne ne koydularsa yedi. Aslında yemek ne taze ne de lezizdi ama yorgun şövalyeye her şey ziyafet gibi geldi.

Don Kişot o gün hiçbir kahramanlık yapmadı. Ama iyiliği yaymaktı amacı, bunu yapmayı başardı çünkü hancıyla kızlara iyilik yapmak için fırsat sağladı.

Karnı doyunca Don Kişot, düşünmeye koyuldu: “Şövalye kıyafeti giyiyorum, evet, ama şövalyelik unvanı da lazım bana.”

* * *

“Beyim sizden bir ricam var benim, lütfen geri çevirmeyin” dedi Don Kişot.

“Aman şövalyem o nasıl söz, ben her zaman emrinize amadeyim” diye karşılık verdi hancı, nazik ve alaycı.

Don Kişot şövalye ilan edilmek istediğini söyledi. Evet, şövalyeydi zaten ama her şeyi usulüne göre yapmak gerekiyordu. Kendisine bu unvanı lütfeder miydi?

Dalgacı hancı evet demekte gecikmedi. Anlatmaya koyuldu: Kendisi de eskiden şövalyeydi. Unvanın değil de, hizmetin karşılığında kendisine para verecek miydi?

Para mı? Yanında metelik yoktu ki Don Kişot’un. Hiçbir şövalyelik kitabında geçmiyordu para mevzusu.

“Mevzusu geçmese de, şövalyelerin para kesesi

Asıl adı Alonso Quejana olan İspanyol soylusu bir adam, okuduğu şövalye hikâyelerinden etkilenecek adını Don Kışot ilan eder ve sadık yaveri Sancho Panza'yla birlikte atlarına binip kalkanlarını kuşanarak yola koyulurlar. Don Kışot, bu yeni kimliğiyle adaleti ve iyiliği savunmak, kendini ve dünyayı kurtarmak için olağanüstü maceralara atılır.

Cervantes'in klasik eseri Don Kışot, mizahla harmanlanmış trajik olay örgüsüyle edebiyatın ölümsüz eserlerinden biri.

MUNDİ
ÇOCUK

roman

8 yaş ve üzeri

mundikitap.com

f | @ | X mundikitap

ISBN 978-625-6377-81-3

9 786256 377813